

muttikat, mis sinno wilja öiele, ehk kõrrele, ehk jurele enam kahjo tewad, kui sinna mõistad ärraarwata omma nõdra melega? Kui nemmad wõttawad hulgani wakkakaupa so kääst, on hea linnoke peotäiega rahhul.

Siis on sul jubba üks hea õppetuse assi ká neist tühjast warblastest, agga wõtta teine weel jure, et ühhe sare peäl, mis merres on, kaotati üllema wallitseja káso peäle ühhe aasta sees keif warblased ärra, et neid arwati wägga kahjowáart lomad ollewad, ja makseti sel aial kohto wannemate polest igga tappetud warblase tossina eest mõnni hea koppik rahha, et wanna ja noor rahwas neid warritsetid, püüdsid ning tapsid, nenda et tõeste aasta párrast polnud üht ainustgi warblast enam seal sare peäl náhha egga kuulda. Kúl meestel hea meel, et tullewat aastal polle enam põslowargaid nende sare peäl. —

Tulli teine aasta kátte, — ussid, muttikad, maokesed söid ja nárrisid ja rikkusid

ööd ja páwad, mis hirmus, sui ja talwewilja, erne ja oa öied, ounapuud ja marjapõõsad keif paljaks, et hirmus nálg ja nappus tulli senna male! — Ei aidand muud, kui piddid laewaga Saksamale sõitma ja kalli hinnaga ellawaid warblasi tuhhandete kaupa kokkostma, et agga se suggn jälle siggineks nende sare peäle.

Wõtta weel üks õppetus. — Teada on, et warblase perrel hea põlli, siis kui kewwade lilled õitewad, ja sui willi kaswab ning süggise rehhe peksetakse: agga kust meheheke siis süa saab, kui walge kátte keif maailma maad finnikattab, et polle lumme alt mitte üht ainust terrakesigi leida? — Kúl nad siis keif surrewad náлга, et ei já ühtainust neist järrele! —

Keif tühhi. Sesamma wággew loja, kes sind, so naese ja so lapsed on tannase páwani üllespiddanud, se toidab ommast armust ja wáest ka keif warblaste wágge, siis kui walge lumme kátte talweaego keif maad